

Ze sborových akcí

Ne	18. 9.	9:30	bohoslužby s Večeří Páně (A. Matějovská)
Ne	18. 9.	13:30	vycházka Malešickou naučnou stezkou
Út	20. 9.	14:30	záhájení setkávání starších věkem
St	21. 9.		zahájení náboženství pro děti a konfirmandy
Ne	25. 9.	9:30	bohoslužby (E. Čašková)
Ne	25. 9.	11:00	potáborové setkání
Ne	25. 9.	17:00	koncert islandského souboru Móttetukór Hallgrímskirkju
Ne	2. 10.	9:30	bohoslužby (E. Čašková)
Út	4. 10.	14:30	koncert nejen pro starší věkem
Út	4. 10.	16:30	schůzka křesťanské služby
Út	4. 10.	19:00	ekumenická biblická hodina - Jozue (doc. J. Beneš)
Čt	6. 10.	18:15	schůzka učitelů nedělní školy
Ne	9. 10.	9:30	bohoslužby se křtem (E. Čašková)
Po	10. 10.	19:00	schůzka hospodářské komise
Út	11. 10.	19:30	biblický kurz Křesťan ve světě
Čt	13. 10.	19:00	schůze staršovstva
Ne	16. 10.		sborová neděle s besedou (O práci s lidmi bez domova) a obědem
Ne	16. 10.	9:30	bohoslužby - Děkujčinění s Večeří Páně (A. Plachý)
Út	18. 10.	19:30	biblický kurz Křesťan ve světě
St	19. 10.	19:00	rozhovor staršovstva s konfirmandy a jejich rodiči
Ne	23. 10.	9:30	bohoslužby (E. Čašková)
Út	25. 10.	19:30	biblický kurz Křesťan ve světě
Ne	30. 10.	9:30	bohoslužby (E. Čašková)
Ne	30. 10.	15:00	ordinace vikářů

Případné změny v programu po uzávěrce Hroznu lze najít na sborových webových stránkách <http://vinohrady.evangelnet.cz>, které jsou pravidelně aktualizovány.

Hrozen vinohradského evangelického sboru vychází přibližně jednou za měsíc. Redakční uzávěrka je vždy 20. každého měsíce. Redakční kruh tvoří *Matěj Cháb, Jakub Rais, Jana Šarounová, Barbora Uličná a Adelaída Wernischová*. Jazykové korektury: *Jana Šarounová*. Tiskovou verzi programem L^AT_EX 2_ε připravuje *Jan Mach*, internetovou *Jan Šaroun*. Adresa na internetu: <http://vinohrady.evangelnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy posílejte na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha 2 – Vinohrady, tel. 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Určeno jen pro vnitřní potřeby vinohradského sboru. **Neprodejné.**

Táborová hra v okolí Lipnice

Obsah

Lidský život se může změnit	2
Projekt Tripolis – společné setkání v Curychu	5
Můj život III.	6
Výlet do Kamenného Přívozu	9
Letní svatby	11
Tábor 2016	11
Pozvánka na koncert	12

Lidský život se může změnit

Kázání Alžběty Matějovské na Vinohradech 7.8.2016

1. čtení 1S 3,1–10; 2. čtení Sk 9,1–9

Saul nepřestával vyhrožovat učedníkům Páně a chtěl je vyhladit. Šel proto k veleknězi a vyžádal si od něho doporučující listy pro synagogy v Damašku, aby tam mohl vyhledávat muže i ženy, kteří se hlásí k tomu směru, a přivést je v poustech do Jeruzaléma. Na cestě, když už byl blízko Damašku, zazářilo kolem něho náhle světlo z nebe. Padl na zem a uslyšel hlas: „Saule, Saule, proč mne pronásleduješ?“ Saul řekl: „Kdo jsi, Pane?“ On odpověděl: „Já jsem Ježíš, kterého ty pronásleduješ. Vstaň, jdi do města a tam se dovíš, co máš dělat.“ Muži, kteří ho doprovázeli, zůstali stát a nebyli schopni slova; slyšeli sice hlas, ale nespatriili nikoho. Saul vstal ze země, otevřel oči, ale nic neviděl. Museli ho vzít za ruce a dovést do Damašku. Po tři dny neviděl, nic nejedl a nepil.

To by byl, přátelé, článek do novin. To by bylo přímo na titulní stranu: „Ufo nad Damaškem: Saul zasažen paprskem z jiné galaxie nebo muž zasažen bleskem z čistého nebe nebo muž oslepen na své pracovní cestě nebo zázrak či podvod nebo lovec hlav chycen do vlastní sítě. . . . Jistě byste dokázali i vy vymyslet nějaký libivý titulek do novin k našemu příběhu.“

Teď ale přímo k Pavlovi. Co se to vlastně stalo? Pavel – druhým jménem též Saul – je věrný žid, který chodí pravidelně do synagogy, naslouchá písmu a vzdělaným rabínům, žid, který věří plně v Hospodina svého Boha a dělá jen to, co si myslí, že je v Božích očích to nejlepší.

Z velké horlivosti starozákonního vyznavače si vyžádal od jeruzalémského velekněze doporučující listiny a stal se certifikovaným vyšetřovatelem – likviduje skupinu poblázněných lidí, kteří tvrdí, že znají Mesiáše. Zase nějaká sekta, která chce hanět dobré Boží jméno. S tím se musí skoncovat. A Saul neváhá ani minutku. Sám se na tuto činnost dobrovolně přihlásí. Chce přece věrně sloužit Hospodinu! Sestry a bratři, cítíte v tomto příběhu to velké napětí? Pavel si myslí, že zná pravdu. Že zná Boží kroky. Že ví, co je správné a co je špatné. A tak se za tímto hlasem vydává. . . a vlastně vůbec netuší, že jde přímo hlavou proti zdi. Za svou pravdou, ne za tou Boží. A teď se my zde přítomní jen kratičce zamysleme: Jak často nás toto postihne? Máme vlastní pravdu, o které jsme pevně přesvědčeni. Víme, co je správné a co špatné. Chceme bojovat za dobro věci a často to i děláme. A je to, myslím si, zcela v pořádku. Stojí za to se ale alespoň občas na své cestě zastavit a zeptat se: Nejdou také já hlavou proti zdi? Nejsem také já ten zlý pronásledovatel dobrých křesťanů? Nemám jen příliš zkreslené představy o tom, co je zrovna dobré?

Textem v prvním čtení byl příběh o prvním setkání proroka Samuela s Bohem; čtyřikrát slyšel Boží hlas, který ho volal, a třikrát nerozuměl. A dvakrát nerozuměl ani starý zkušený kněz Élí, který Samuela vychovával a vzdělával pro službu Hospodinu v chrámu. Je to příběh o tom, jak vzniká víra, jak počátku

se pak Mótettukór zúčastnil mezinárodní soutěže pěveckých sborů a festivalu Cancó Mediterrània ve španělském Lloret de Mar, odkud si přivezl tři zlaté medaile i Grand Prix za celkové vítězství v soutěži. Během španělského pobytu rovněž vystoupil v barcelonské katedrále, Basilica de Tibidabo v Barceloně a kostele Iglesia Santa Susanna v Gironě.

Poslední dva velké projekty bylo provedení díla Passia skladatele Hafidihho Hallgrímssona na Velký pátek a islandská premiéra Händelova oratoria Šalamoun

na festivalu duchovní hudby v srpnu 2015, za kterou byl sbor nominován na Islandských hudebních cenách jako interpret roku v kategorii klasické hudby.

V nejbližší budoucnosti se připravuje koncertní zájezd do České republiky v září 2016 a slavnostní koncert u příležitosti 30. výročí vysvěcení Hallgrímsskirka v říjnu, kde sbor provede Bachova a Charpentierova díla ve spolupráci s Haagským mezinárodním barokním orchestrem a sólisty.

(oficiální propagační materiál sboru)

Ester Slaninová úspěšně ukončila studium církevní hudby

MÓTTETUKÓR HALLGRÍMSKIRKJU

(Motetový sbor Hallgrímova chrámu)

Motetový sbor Hallgrímova chrámu v Reykjavíku byl založen v roce 1982 a v současné době je jedním z nejvýznamnějších pěveckých sborů na Islandu. Jeho rozsáhlý a pestrý repertoár zahrnuje řadu oratorií, pašijí a zádušních mší, stejně jako vokální duchovní hudbu z nejrůznějších hudebních období. Sbor rovněž provedl v premiéře celou řadu islandských hudebních děl.

Během četných turné vystupoval Mótettukór Hallgrímskirkju jak ve významných evropských katedrálách, tak na nejrůznějších festivalech (např. Sympozium severské duchovní hudby v Oslu 1986, Göteborgu 1996 a Reykjavíku 2012). Vysoká úroveň tohoto hudebního tělesa byla rovněž oceněna v soutěžích – v roce 1996 vyhrál sbor cenu na Mezinárodní soutěži pěveckých sborů v irském Corku a v roce 2014 si z Mezinárodní soutěže pěveckých sborů a festivalu Cançó Mediterrània odvezl tři zlaté medaile a Grand Prix.

Mezi významnými hudebními díly, která sbor v posledních letech provedl, jsou Bachovy pašije, Vánoční oratorium a Mše h–moll, Mozartovo, Duruffého a Faurého Requiem, Mendelssohnova oratoria Eliáš a Paulus, Rachmaninovy Nešpory, dále Mši pro dva sbory Franka Martina, Brahmsovo Německé requiem, Messe Solennelle Louise Vierneho a Händlovo oratorium Šalamoun. Sbor rovněž pravidelně vystupuje s Islandským symfonickým orchestrem a již dvakrát obdržel nominaci jako Interpret roku v kategorii klasické a současné hudby na Islandských hudebních cenách (2012 a 2015).

Mótettukór vydal řadu CD, kterým se dostalo celosvětového uznání. V roce 2011 byla vydána speciální deluxe edice vyprodaného alba duchovní hudby Ljósid titt lysi mér. Téhož roku vyšlo i album se záznamem vánočního koncertu z roku 2010, kde sbor vystupuje s operním pěvcem Kristinem Sigmundssonem. Zatím posledním přírůstkem je Flétta, záznam premiéry stejnojmenného díla islandského skladatele Hauka Tómassona v rámci Reykjavického festivalu umění.

Mezi významné premiéry původní islandské tvorby patří Svatá Cecílie, oratorium skladatele Áskella Mássona na libreto spisovatele Thora Vilhjálmssona, které bylo nominováno v kategorii Dílo roku na Islandských hudebních cenách 2010. V roce 2012, kdy sbor slavil 30. výročí založení, provedl sbor v březnu a dubnu Mozartovu Velkou mši c–moll a Requiem, v červnu společně s Islandským symfonickým orchestrem Beethovenovu 9. symfonii, v září v rámci slavnostního zahájení Sympozia severské duchovní hudby Óttusöngvar á vori skladatele Jóna Nordala a v prosinci završil rok Bachovým vánočním oratoriem, které provedl společně s Haagským mezinárodním barokním orchestrem.

V roce 2013 sbor provedl Rachmaninovy Nešpory, Waltonovo Coronation Te Deum a Messe Solennelle Louise Vierneho.

V roce 2014 připomněl sbor speciálním koncertem 400. výročí islandského pastora a básníka Hallgríma Péturssona, po kterém je chrám pojmenován. V září

své víry rozumí ten, kdo uvěřil: je to dar Boží, na který odpovídá člověk svým „tu jsem“. Ten příběh není jen příběh Samuelův. Je to příběh náš; odvažují se říci, že většina z nás. Je to příběh, který nemáme čist proto, abychom se „do toho věření pustili“, ale abychom se v něm poznali. Abychom hledali, kde a jak, v jaké podobě jsme zaslechli Boží hlas. Abychom si vzpomněli – a radovali se.

Příběh o obrácení Saula – Pavla je skoro o tisíciletí mladší, ale je v tom velmi podobný. Samuel i Pavel byli výjimečnými postavami, byli to „bibličtí hrdinové dávnověku“, ale vyprávění o nich není jen jejich příběhem, jen historií.

U Damašku se stala velká změna. Sám Pavel na ni opakovaně vzpomíná. Vzpomíná, jak velice byl horlivý, jak se snažil dodržovat všechna přikázání z Mojžíšova zákona, jak celý svůj život nasadil pro čistotu židovské víry a větší slávu Tóry. Ano, musíme Pavlovi přiznat, že již před svým obrácením byl velice zbožný a vzdělaný. Věřil v jediného Boha Hospodina, určitě znal dobře starozákonní Bibli. Nejspíš se také modlil – možná i mnohem více než my. Pavel nebyl žádný tupý tajemník, který si na křesťanech vybíjí nenávisť a ukájí své mocenské choutky. Jemu skutečně šlo o Pána Boha a jeho dobré jméno ve světě. Jenom měl příliš jasné představy. Byl sešněrován tradicí, byl upjatý ve výrazech víry. Ale zároveň byl Pavel otevřený. Možná cestou do Damašku přemítal, pročpak jsou křesťané tak houževnatí. Proč se nenechají odradit těmi všemi nepříjemnostmi, které jim židé působí, tím neustálým pronásledováním? Proč se radují? Proč se stále vracejí k prorokům a k Mojžíšovi? Že by ve svatých knihách našli něco, co jemu, Saulovi, uniklo? Že by jim ten Ježíš pro-

zradil cosi, co dává radost a naději?

Pavlova proměna má v sobě zvláštní napětí. Zahrnuje v sobě protiklady: osvětlení i oslepnutí, světlo i temnotu, naději nového života i dotek smrti. Je to jako rub a líc jedné a téže věci. Obojí patří k sobě. Snad je to zpráva pro nás: Když člověku opravdu svitne, nejdřív se mu zatmí a neví kudy dál. Jestli chceme přijmout Boží osvětlení jako zdroj nového života a naděje, je asi potřeba přijmout je i s tím, že nejdřív se jeví jako hrob všech nadějí, že nejdřív nás uvede do zmatku a sami budeme v koncích. Saul celé dlouhé tři dny nic neviděl, nic nejedl a nepil. Možná nám z toho zazní symbolika třetího dne, jako u vzkříšení Ježíše Krista. Vzkříšení není věc záhrobí, vzkříšení po třech dnech souvisí právě s takovýmto přerodem. Naděje z Boha je vždycky překvapení, které se děje navzdory jakýmkoliv našim odhadům.

Z pronásledovatele křesťanství se stal jeho zastánce. Díky Pavlovi úsilí se evangelium rozšířilo z Asie do Evropy. Díky jeho vytrvalým cestám a zaníceným kázáním se napřed vytvořily hloučky nadšenců, kteří četli židovskou Bibli a hovořili o Ježíšovi, jak všem lidem nabídl přístup k onomu slavnému, biblickému Bohu. Hloučky se později rozrostly do sborů a ze sborů vzniká křesťanská církev. V jejich základech spočívá i ono zvláštní Pavlovo setkání s Kristem u Damašku. Obrácení apoštola Pavla.

Vlastní smysl celého vyprávění je v tom, že Bůh zazářil v Pavlově srdci. To hlavní, co se odehrálo, není světlo, jímž byl oslněn jako na jevišti, jeho pád na zem, ani jeho oslepnutí. Nejdůležitější bylo, že Pavel náhle, snad v jediné chvíli, došel poznání, že kříž Kristův nebyla prohra bizarního potulného kazatele, který

sváděl lid, nýbrž opravdu vítězství Adónaje, právě toho, jehož Pavel celý život vyznával. Neboli: Pavel najednou poznal, co je Boží moc a Boží láska. Poznal to tak silně, že mu toto poznání úplně změnilo život.

A myslím si, že podobně změnil „Boží hlas“ život mnoha nás tady na Vinohradech, ale i v našich sborech, v jiných církvích, nám křesťanům. Nejspíš jsme neslyšeli Boží hlas, jak to popisuje příběh Samuelův a Pavlův, nepovídali jsme si s Hospodinem, jako Abraham nebo Mojžíš, „jako když člověk hovoří se svým přítelem“ (Ex 33, 11). Asi bych o tom dnes vyprávěla jinak, dnešní střízlivou řečí bych se neodvážila mluvit o Božím hlasu. Možná bych řekla, že jsem nabyla přesvědčení, poznala, uvěřila... Nebylo by to přesné. To nebyla moje aktivita. Já jsem to dostala, vlastně zaslechla. Vlastně ano, slyšela jsem Boží hlas, i když jsem ho neslyšela.

Sama víra není chození do kostela, modlitba, četba Bible, nějaké rituály, dodržování Desatera a dvojí přikázání lásky. To jsou velmi cenné, dobré a prospěšné kroky na cestě. To vše buď předchází, nebo následuje naší víru, jako její souvislosti a důsledky.

Ale ona vlastní víra je opravdu naše přitakání k celému tomu pohybu, naše radost, že smíme být křesťané, naše vděčnost za sbor, za Písmo, za písničky, za ticho při modlitbě a za všechny dary, které jsme dostali – a už víme, že od našeho Pána. Naše přitakání Božím hlasu, který jsme slyšeli, i když jsme ho neslyšeli. Bůh zazářil v našem srdci a my jsme k tomu řekli své „mluv, Hospodine, tvůj služebník slyší.“

Nemysleme si ale, že se ze Saula stal nový člověk. Ne, zůstal stejný. Jenom jeho náhled na svět se změnil. Pořád je to

horlivý a zbožný Saul Pavel z Tarsu. Nyní ovšem ví, že si za svou horlivost nic nekoupí. Nepotřebuje si odškrtnout splněné požadavky zákona, aby si ho Bůh oblíbil. Teď už díky Kristu ví, že Bůh otvírá své království lidem nezasloužilým a zve do něj všechny, který se život nepovedl.

Pavel je v našem dnešním příběhu náhornou ukázkou, že se lidský život může změnit. Může nabrat úplně jiný směr. Od výbojnosti k pokoře. Od násilí k šíření pokoje. Od tvrdosti k velkorysosti. Jiný směr, jiné životní hodnoty – zkrátka přehodnocení, obrácení. Je tak velkou nadějí všem, kteří mají pocit, že být křesťanem v dnešním světě je k ničemu – že nikoho nového k víře nepřivedeme, lepší cestu ani pohled mu neukážeme, protože společnost se řítí do záhuby a nic jiného vidět ani slyšet nechce... a ejhle. Dnes slyšíme, že možná někdy chce! Že to má cenu, že Boží působení je stále tou největší hybnou silou. Že tu naděje stále je! A jaká!

Pavlovo obrácení je povzbuzením pro nás. Lidský život se může změnit. Pavel byl horlivý odpůrce křesťanství, přesto se stal křesťanem. V téhle proměně je příslib i pro další lidi, kteří Krista nepřijali. Proměna je možná. Lidé jsou oslovitelní. Kdo se jen trochu zajímá o život, kdo jen trochu chce svou životní pouť konat spravedlivě, ten je otevřený pro Boha. Jsem přesvědčena, že Boží Duch zná onu skulinu, ví o pootevřených srdcích a žádá o vstup. Mějme tuto naději, že i lidi v našem světě může potkat takovýto obrát o 180°, že třeba i právě naše blízké potká na jejich cestách vzkříšený Kristus a oni poznají život, který nabízí. Změna v člověku je možná. I zapřísáhlý nepřítel a odmítač křesťanství uznal Ježíše a z radoval se z evangelia. Proč by tedy totéž nemohlo potkat ty, na nichž nám záleží? Amen.

částí zápisků slavného českého badatele Františka Dvořáka. Skupinky archeologů (dětí) se ocitly na Balkáně, kde po mnoha méně či více náročných úkolech našly zápis, které je navedly k dosud neobjevenému starověkému hrobu Alexia...

Během tábora se konfirmandi s dvěma dospělými vydali na dvoudenní výpravu k lomům u Lipnice nad Sázavou, přichystat jednu z etap hry. Svůj úkol zvládli dobře, i když za cenu určitých obětí (uto-

pení mobilu v lomu, zapadnutí do bahna apod.).

Poslední večer jsme si u táboráku pěkně zazpívali a za svitu hvězd šli spát. Tábor se všem líbil, jistě i proto, že v kuchyni vařila Věra Švarcová chutná jídla.

Jakub Rais

Příští rok máme v Orlovech rezervovaný termín od 21. srpna do 27. srpna 2017.

Pozvánka na koncert

Srdečně zveme na koncert islandského sboru Móttetukór Halgrímskirkju z Reykjavíku. Koncert se koná v našem kostele 25.9.2016 v 17 hodin a pořádá ho náš sbor společně s pražským sborem Ochranského seniorátu ČCE. Islandští zpěváci vystoupí bez nároku na honorář ve prospěch projektu Oživení Milíčovy kaple. Lístky stojí 200 Kč a jsou k dispozici v síti Ticketpro, případně před koncertem.

Projekt Tripolis – společné setkání v Curychu

aneb jak zůstat otevření a zároveň neztratit svou identitu

Před zhruba dvěma lety se náš sbor zapojil do mezinárodního projektu tří reformačních měst Prahy, Marburgu a Curychu, který byl iniciován ze strany Evangelické reformované církve v Curychu. Původním záměrem celého projektu bylo vytvoření platformy, na které by se diskutovaly a sdílely otázky týkající se reformace, a to nikoli náhodou v době velkých výročí našich reformátorů Husa 1415, Luthera 1517 (uveřejnění 95 tezí) a Zwingliho 1523 (zavedení reformace v Curychu).

Za české sbory se do projektu zapojily kromě našeho sboru ještě sbor ve Střešovicích, Horních Počernicích, Dobříši a na Jižním Městě. Z Marburgu se projektu účastní aktivně pět sborů. V Curychu se zatím aktivně účastní jeden sbor, a to sbor Unterstrasse, který byl také naším vřelým a velkorysým hostitelem při posledním ideovém setkání v rámci tohoto projektu, které proběhlo v květnu 2016 v Curychu.

Nutno přiznat, že původně velkorysý záměr se v průběhu realizace uskromnil a získal trochu jinou podobu. Zčásti byla tato skutečnost způsobena tím, že ze strany curyšských sborů se projekt neseťkal s takovou odezvou, jakou si jeho organizátoři představovali, a aktivní spolupráce se dosud rozvíjela spíše mezi Prahou a Marburgem. Z důvodu strukturálních změn v církvi curyšské sbory dosud neměly dostatek kapacit k aktivní účasti v projektu. Sbor Unterstrasse se však navzdory těmto složitým vnějším okolnostem směle do projektu zapojil a zájem během našeho pobytu v Curychu projevil

i zástupci dalších okolních sborů. Doufejme tedy, že se jim podaří najít pro tento projekt prostor i čas a do projektu přibudou další curyšské sbory.

Dosavadní směřování projektu pak ukázalo, že ze strany sborů, které se na tomto projektu podílejí, je poptávka spíše po sdílení než po teoretických diskusích o současné situaci reformace. Projekt se tedy v současné době snaží naplňovat původní ideový záměr právě na poli vzájemného setkávání a sdílení společných aktuálních otázek, které se reformace týkají.

Dosud proběhla několikrát vzájemná setkání v Praze a v Marburgu a to i ze strany mládeže jednotlivých sborů. Posledním setkáním byl týden mládeže v Čími, kde se ke společným diskusím o reformaci sešli mládežníci z Prahy a Marburgu. Dle zpráv organizátorů odjžděli účastníci nadšení a těší se na další společné setkání, které by se mělo uskutečnit v létě následujícího roku.

Přestože se celá spolupráce vyvíjela spíše ke sdílení a společnému setkávání, byla v Curychu opět nastolena témata, která se z dnešního hlediska reformovaných církvi jeví jako podstatná. Zdá se, že si všichni uvědomujeme nezbytnost diskuze o těchto tématech na poli reformovaných církví. Troufnu si říci, že v tomto směru by projekt mohl být velmi cenným nejen přímo pro zúčastněné členy církve, ale i pro jejich sbory a též pro celou naši církev. Témata jako rodina, mládež, společný život, reformace a migrace považují zástupci všech tří církví za navýsost aktuální.

K projektu byly také vytvořeny

webové stránky. K získání dalších informací o projektu si proto dovolím odkázat milého čtenáře na www.tripolis.church.

Jaký dojem ve mně celkově návštěva v curyšském sboru zanechala?

Předně nutno uvést, že Evangelická reformovaná církev v Curychu je konfrontována s mnohem multikulturnější společností, než je u nás v Čechách zvykem, což se také odráží v její větší otevřenosti k jiným náboženstvím. Mnohem více je tak před touto církví nastolována otázka, jak se postavit k situaci, kdy se struktura společnosti mění a reformovaná církev se dostává do silné konkurence nejenom jiných křesťanských církví, ale i jiných náboženství a snižuje se zájem o tradiční církve ve společnosti. Je pravdou, že situace v Curychu je podstatně jiná než v církvi naší. Českobratrská církev evangelická asi nikdy neměla postavení dominantní církve v českých zemích. Zakotvenost curyšské církve ve struktuře společnosti je historicky mnohem větší než v případě ČCE a nese s sebou přirozeně i to, že se musí nějakým způsobem k náboženské pestrosti společnosti postavit, řešit otázky úbytku členské základny a otázky samofinancování církve. Je však nelehkým úkolem uhlídat, aby se církev postavená do takovéto situace nestala příliš světskou.

Pravě v tomto ohledu je sdílení pod-

Můj život III.

Vzpomínky Věry Vaňátkové

Sestra Věra, která je pravidelnou návštěvnicí našich bohoslužeb, prožila v životě věci, na které by se nemělo zapome-

statných témat a aktuálních otázek naší doby napříč církvemi velmi přínosné. Jak se máme stavět k jiným náboženstvím, jak navazovat efektivní spolupráci napříč náboženstvími ve veskrze ateistické společnosti? V tomto směru se můžeme mnohému naučit od našich sousedů, kteří mají z logiky věci v této oblasti více zkušeností.

Mám za to, že naše církve nemá být uzavřeným spolkem věřících, ale má mít i své místo ve společnosti, být sociálně angažovaná. Jsem přesvědčena, že i naši církve v budoucnu čeká nutnost postavit se výše nastíněným otázkám. Abychom však neztratili ve směsi různých vlivů svou vlastní podstatu, je nezbytné, abychom věděli, co je základem naší víry a naší církve, kde jsou pevné kameny, na kterých stojí náš dům, a co je zbytné a nemusíme se proto bát to opustit. To považuji za podstatu reformace, která se odráží v tom, že ČCE je (měla by být) církví stále se reformující.

Jsem přesvědčena, že pokud budeme dobře vědět, kde je náš základ, nemusíme mít obavy z otevření se jiným náboženstvím, můžeme si vzájemně naslouchat, respektovat víru druhých a tím přispívat ke smířlivosti uvnitř společnosti, která se v naší zemi stává ze strachu o budoucnost více a více vyhrocenou.

Michaela Kopecká

nout. Pamatuje si okupaci i nelehké období padesátých let. Její rodina byla perzekvována jak Němci, tak komunisty, ona

Letní svatby

11.6.2016 se v našem kostele vzali Karin Flejberková a Daniel Böhm, náhradník nově zvoleného staršovstva (viz foto). Ve stejný den měli u nás svatbu také Světlana Bruts a Ondřej Jančík a 29.7. potom Jana Syrovátková s Jiřím Novotným. Všem párům přejeme mnoho dobrého do jejich společného života.

Tábor 2016

Po dvou letech jsme se opět vrátili na skautskou základnu do Orlov u Humpolce. S radostí jsme uvítali zprávu, že tábořiště je připojeno k místnímu vodovodu, takže nám již nehrozí, že bychom byli bez vody. Dokonce i sprchovat a umývat nádobí v teplé vodě jsme mohli bez obav, protože přibyl nový bojler. Ve společenských místnostech byly umístěny velké fotografie s popiskami o začátku skautingu v České republice. V bývalé

hájence, kde jsme se scházeli k pobožnostem, J.B. Svojsík před více než sto lety překládal do češtiny knihu Základy junáctví. Pouze jsme byli smutni z toho, že byly pokáceny ovocné stromy podél plotu.

Ranní i večerní pobožnosti se týkaly života a misijních cest Pavla, které nám přiblížila naše milá sestra vikářka Bětka Matějovská. Hlavním tématem táborové hry byla archeologie, hledání ztracených

parcely. Rostly tam velké stromy a Pavel Coufal nám ukazoval, že jeden strom se rozlomil a musel být odstraněn. To už jsme byli u Sázavy a po jejím pravém břehu jsme šli po proudu asi 5 km k Jílovému na zpáteční vlak.

Je to moc pěkný kout, cenný tím, že

se ho nijak netkne civilizace. Dovedu si představit, že by dlouho mohl zůstat beze změn, i když je tak blízko Praze. Rozhodně jsem tedy proti tomu, aby se darovaná parcela prodávala. Jsem pro její zachování pro další generaci.

Jasna Krupičková

sama si z té doby přinesla mnohé šrámy na duši. Důvěra v Pána Boha jí byla vždy pomocí a posilou. V minulém vyprávění jsme četli její vzpomínky z války, v tomto dílu budeme sledovat život rodiny Kozlových těsně po válce.

Věra v šestnácti letech

Bez tatínka

Byl slunečný a velmi mrazivý lednový den roku 1953, když jsem v poledne spěchala ze školy jako vždy domů na oběd. Bylo u nás zvykem, že společně obědváme a večeříme. U vrátek jsem potkala tatínka, který právě odcházel k lékaři. Řekl mi, ať na něj nečekáme. To bylo naposled na dlouhou dobu, co jsem ho viděla. Trvalo několik týdnů, než se maminka dopátrala, že jej STB zatkla a je ve vězení. Místa věznění se střídala, až ko-

nečnou stanicí bylo Uherské Hradiště za působení soudruha Grebeníčka staršího.

Do té doby chodily podivné anonymy, že otec je v zahraničí apod. Tak zvaní přátelé odpadli, naopak škodili, kde mohli, a zůstalo jen pár věrných. Pro nás všechny nastala strastiplná doba nejen po stránce psychické, ale i materiální. Maminka se stala jedinou živitelkou rodiny a pracovala jako pěstounka v jeslích. Současně dálkově studovala zdravotnickou školu, obor dětská sestra. Škola byla v Novém Jičíně, takže musela navíc dojíždět. Přestože byla jediná, která si získávala plnou kvalifikaci, musela čelit četným útokům, aby ji nevyhodili z práce jako nežádoucí osobu pro výchovu dětí.

Dalším zdrojem napětí bylo dosazení několika nájemníků na úkor naší rodiny, hlavně stařenky. Šlo o přísluhovače STB, kteří měli za úkol hlásit všechno, co se v domě děje. Také tam byla kniha, do které se musely zapisovat všechny návštěvy, které k nám přišly a přespaly. Do toho přišla měnová reforma a startovné naší rodiny bylo 50 korun na den. Já jsem nesměla jezdit na žádný tábor, mé jméno bylo okamžitě vyškrtnuto.

Šokujícím byl ovšem moment, když jsem jednou přišla ze školy domů na oběd a viděla jsem všude kolem doslova spoušť, kterou stařenka s maminkou uklízely. Vyházené šatní skříně, šuplíky, rozházené postele, vyházená knihovna atd. Od té doby jsem spěchala každé poledne domů, abych začala s uklízením věcí, neboť se to několikrát opakovalo a nechtěla jsem, aby to maminka opět viděla. Už tak toho na ni bylo moc. Také se stalo, že jednoho dne si určitá rodina odvezla kompletní vybavení tatínkovy kanceláře a nebylo odvolání. A to ještě tatínek nebyl ani odsouzen, vazba trvala poměrně dlouho. Když

bylo konečně stanoveno datum soudu, maminka viděla svého muže poprvé od zatčení, neboť jí nebylo umožněno ho během vazby navštívit. Rozsudek zněl na 12 let, ztráta občanských práv, nemožnost vykonávat původní profesi atd. Padaly ovšem tresty daleko vyšší, ba nejvyšší.

Jaká ironie osudu, když lidé, kteří za války nasazovali své životy, byli opět vězněni, mučeni, popravováni a čelili zruční mašinérii politického systému s vykonstruovanými procesy. Stali se nepohodlnými a nežádoucími.

Věra s manželem ve Vizovicích 2003

Vypálení Ploštiny a jeho důsledky po válce

Pravým důvodem postupného zatýkání členů skupiny byly události, které se staly v dubnu 1945, když byla vypálena vesnice Ploština. Do skupiny přišli dva noví členové, kteří byli nakonec po dlouhém prořetování přijati. Nikdo ovšem netušil, že jde o konfidenty zlínského gestapa. Jed-

noho dne se zdálo, že je všude kolem klid, a tak partyzáni po dlouhé době sestoupili z hor do stavení na okraji vesnice, aby si odpočinuli. Netušili, že gestapo o nich ví a že se chystá zaútočit. Vyrázila vizovická bojová jednotka Josef, už dříve zmiňované Jagdkommando i se svými psy.

Mezitím se odehrála nešťastná událost uprostřed skupiny. Velitelem byl sovětský důstojník, který vybaloval a před-

váděl novou zásilku samopalů. Přitom došlo k neodborné manipulaci, při níž velitel sám sebe usmrtil. Nastalo zděšení, když do toho se začala na druhém konci vesnice ozývat mohutná palba. Doslova překvapeným partyzánům nezbylo nic jiného, než utíkat zpět do hor, nemohli čelit několikanásobné přesile. Němci vesnici vypálili a muže postříleli. Pokračovali v pronásledování skupiny, boje trvaly po všechny dny až do osvobození a docházelo k těžkým střetům a ztrátám na životech. Do těchto bojů se mohli zapojit už i můj otec se strýcem, kteří se sotva vrátili z Breslau, když při druhém náletu na město utekli a těžce se prodírali zpět domů. Podařilo se a šli rovnou do bojů, které se rozšířily na celé okolí. Proč tato nešťastná událost byla tak zásadní pro dobu následující?

Oba konfidenti gestapa se okamžitě zařadili do Rudých gard a vstoupili do KSC. Jeden po stranické linii dosáhl velmi vysokých met, druhý vstoupil do služeb kontrarozvědky. Nemohli potřebovat, aby se vynořili případní svědkové jejich odporného činu a v budoucnu ohrožovali jejich kariéru. Nakonec ani nové politické zřízení si nemohlo dovolit, aby

vyšlo najevo, že sovětský důstojník selhal. Protože sovětský člověk nemůže selhat, je to náš vzor a osvoboditel. Takže jednoduché řešení. Vykonstruované procesy byly na denním pořádku.

Toto téma bylo dlouho tabu. Jen krátce v šedesátých letech již zmiňovaný spisovatel Ladislav Mňačko napsal knihu, která záhy byla zfilmována. Pak celá léta nic. Samotní zbylí svědkové z vesnic a okolí se báli promluvit – věděli až moc dobře, co by je čekalo.

Když jsem v roce 2003 s manželem navštívila Vizovice, abych se podívala na rodný dům, byli jsme také na zámku. Byla jsem šokována, když průvodkyně k našemu zděšení klidně přeskočila celých šest let války, jako by vůbec nebyla a netýkala se přímo zámku. Jeden pán se dotazoval na to období, a ona nedokázala odpovědět, protože o té době nic nevěděla. Tak jsem to vysvětlila a pán poděkoval, velmi ho to zajímalo. Průvodkyně nemohla uvěřit, že tam bylo sídlo místního gestapa, kterému velel jeden z nejmocnějších mužů Říše, důvěrný přítel samotného Adolfa Hitlera, Otto von Skorzeny.

Pokračování příště

Výlet do Kamenného Přívozu

První sobotu v květnu se vydalo vlakem 12 členů sboru s dětmi a se psem vlakem do Kamenného Přívozu, aby se podívali na parcelu, kterou náš sbor získal darem – odkazem v roce 1992. Nebylo to ostatně poprvé, co jsme se tam vypravili.

Na výročním sborovém shromáždění padla zmínka o tom, že parcela se nevyu-

žívá a že by bylo lepší ji prodat. Na místě jsme zjistili, že rovná travnatá plocha je průběžně sečena sousedními chataři, kteří tak mají trávu pro králíky. Větší část parcely se prudce svažuje k řece, je zarostlá stromy a náletovými dřevinami tak, že je skoro nemožné projít na spodní cestu. Museli jsme tedy jít oklikou po cestě, která nás přivedla k spodní hranici naší